SANAL ÖRDEK

GİTTİKÇE KÜÇÜLEN DERGİ 3 HAZİRAN 1999 YIL: 1 SAYI: 11 FİYATI: KDV'Lİ 250 BİN TL.

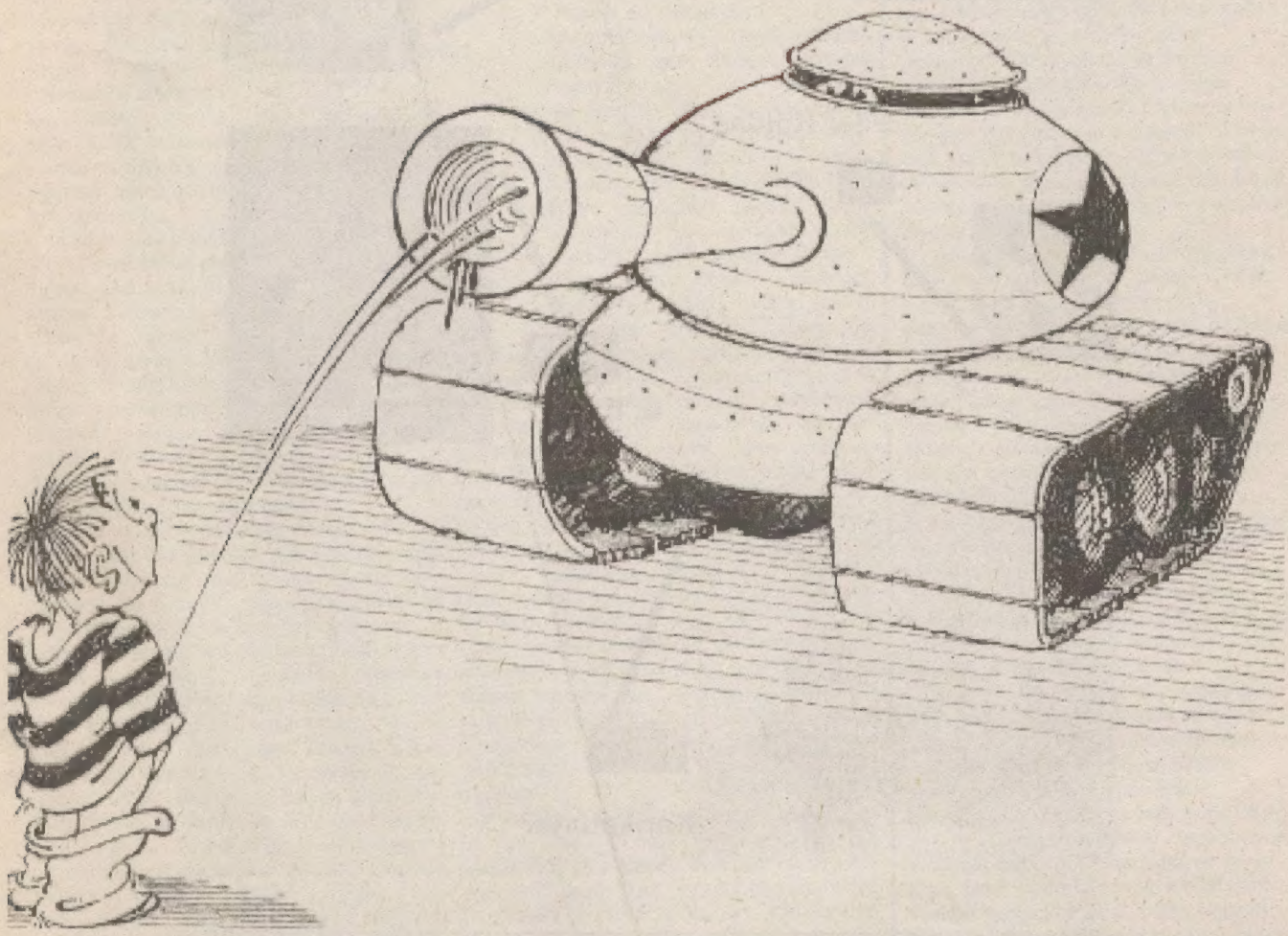

DÜNYANIN BÜTÜN ÇOCUKLARI BİRLEŞİN!
TARİH BİLMECESİNİN ÇÖZÜM YOLU SİZSİNİZ

Bülent Akyürek

3

Birdal Tezer

4

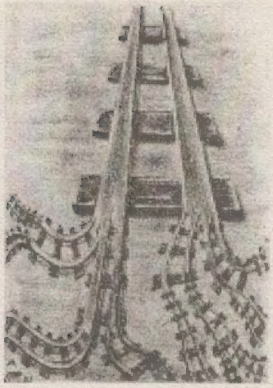

Yıldız Münüklü

5-6

FB'li Kemalettin

11-

Diler Koldaş

7

13-14

E. Erkul

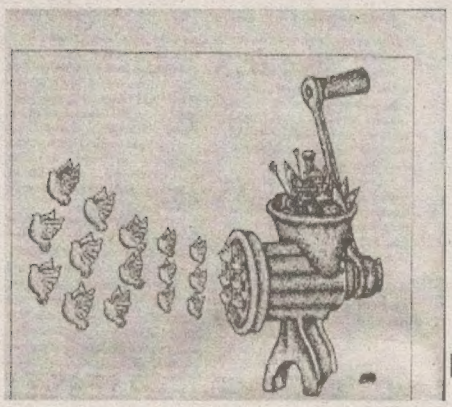

8-9-10

Karikatürler

Haziran 1999 Yıl: 1 Sayı: 10
İmtiyaz Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Serpil KAYA
Sakarya Cad. Ertuğ İşhanı Kat: 5 Daire: 61 Kızılay /ANKARA
TEL: (0 312) 431 12 82
Teknik Hazırlık ve Baskı: Ebru Matbaacılık
Eski Toptaşı Cad. 57/4 Üsküdar/İstanbul TEL: (0 216) 492 91 61
Dağıtım: Birleşik Basın Dağıtım AŞ

"BeNiBöyLESEv" SaLAKLIğI

"İleriye gidemiyorsan geriye git. Sıfır noktasında kalma. Bazen geriye gitmek bile ilerlemektir." demiştin İTİN BİRİ romanımda.

Ben varım demek için bütün tarihe, literatürlere, skolastiğe, ve geleneklere kafa tutar üstün insanlar. Çünkü o dikildiği yerde kalan bayrak direği değildir.

Eskisinden daha hızlı dönen bir dünyada doğal olarak insanlar önce kavramları tüketiyorlar. Elindeki çekici kendi putuna indirmeyen, gerektiğinde yok olmayı göze alamayan kişi hiç bir zaman var olamaz.

Toplumumuzda "Helal olsun, yıllarca değişmedi Ahmet" sözünü bir aferin gibi tükettiğimiz sürece nal toplamayı sürdüreceğiz.

Kendi siyasi görüşünü ve kendi siyasetçilerini olduğu gibi kabul edenler sayesinde liderleri, parti programları, söylemleri değişmeyen bir ülkede hep aynı hayatı yaşıyor ve hep aynı sandıktan, aynı liderleri çıkarıyoruz.

Bir emlak alım-satım işinde, akıl sağlığı yerinde mi diye Doktor raporu isteyen sistem, nedense seksen küsür yaşındaki beyni ambale olmuş milletvekillerini meclise taşımaktan gocunmuyor. Pazardan karpuz seçerken yarım saat mıncıklayan insanımız nedense milletvekillerini hemencecik seçebiliyorlar.

ÇIKAN KISMIN ÖZETİ:

Yav güzel abim, demem o ki;

KARPUZ SEÇERKEN GÖSTERDİĞİMİZ ÖZENİ BİR GÜN MİLLETVEKİLİ SEÇİMİNDE GÖSTEREBİLSEK BU ÜLKE KURTULACAK.

Gene mi anlamadın? Dinle, olay şu; yani senden daha aptal kafaların seni yönetmesine izin verme.... Okey?

Hayatımızı kolaycılık üzerine kurmuşuz:

"Ben değişmem, ben buyum, huyum kurusun, Can çıkmadan huy çıkmaz, beni böyle sev seveceksen. Olduğum gibi göreceksen, bu yaşımdan sonra beni mi değiştireceksin." savunmalarıyla pası hep başkalarına atıp psikolojik defanslar yapıyoruz.

BU YAZININ YAN TESİRİ

Yok gülüm; kılcal damarlarına kadar hava durumuna bağlı değişimler yaşa, rant nereye kafa oraya günebakan çiçeği ol, demiyorum. En küçük rüzgarda köklerinden sökülmek yoku, üç-beş yaprağın dökülsün bu kafi. Tabi ki sen herkesin elinde şekil alacak bir hamur yığını değilsin. Tabi ki godoş olmanı istemiyorum senin....

Kokuşmuş siyasi görüşlerin, çürümüş ölüleri; şairleri, yazarları, ideologları, artık bizi kurtaramıyorsa onlara bir iyilik yapıp abartmayalım. Çünkü bu yüzyıla yenilen fikirleri gece gibi örtmekle kendimizi kandırıyoruz. Yılmaz Güney yaşadığı dönemde bir önder olarak Türk Sinemasına aşırı doğallığı getirmekle tarihteki yerini almıştı ama kimse şu an yaşasaydı İbrahim Erkal ile "CANISI! adlı dizide rol almayacağını net olarak söylemesin. Nazım Hikmet usta bile şimdi "ÖKÜZ" dergisinde yazıyor olabilirdi. Necip Fazıl, Prof. Dr. Haydar Baş ile düdüklü tencere satabilirdi. Genç insanlar ustalara tabi ki saygı gösterecek fakat onların gölgesinde, onları kendilerine bent yaparak bir yere varamazlar. Yeni çağ; yeni bir tarz, yeni bir üslup ve yeni denemelerle kapımıza dayandı. Lütfen çok tanrılı aciz kullar gibi yaşamayalım artık.

Genç insanlar ustalara tabi ki saygı gösterecek fakat onların gölgesinde, onları kendilerine bent yaparak bir yere varamazlar. Yeni çağ; yeni bir tarz, yeni bir üslup ve yeni denemelerle kapımıza dayandı. Lütfen çok tanrılı aciz kullar gibi yaşamayalım artık.

Bülent Akyürek

Avrupalı, kuşak çatışması yaşamıyor. Kimse "Eski Kafa" kalmak küfrünü sindiremez çünkü.

Ülkemizin herhangi bir çayocağında eli bastonlu herhangi bir yaşlıyı konuşturun, istisnasız size dibinde büyüdüğü kayısı ağaçlarını anlatıp hüzünlenecektir. Müzik anlayışı Nuri Sesigüzel'de kilitlidir. Çünkü bizim insanımız yedisinde neyse yetmişinde de o olmalı gibi bir hedef koymuştur kendisine. Bütün çocuklar babalarına benziyor, yüzyıllardır aynı yemekler pişiriliyor, aynı giysiler içinde aynı insanları görmekten bıktım.

Pozitif dalgalara karşı değişerek silahlanmazsak bu dalgalar her defasında bir parçamızı koparıp tüketecek.

Bizler değişmediğimiz için liderler değişme zahmetine katlanmıyor. Bizler uyandıkça, kendimizi geliştirdikçe, ufkumuzu genişlettikçe onlar derslerine daha iyi çalışıp, kafalarını yenileyecekler.

Vücudumuz her saniye değişiyor, doğa sürekli kendini inkar ediyor, kapitalizm bizi daha iyi kucaklamak için son nöronlarına kadar "şimdi"yi anlamaya çalışıyor. Değişmemek ahmaklara mahsus bir felsefedir. Ben değişmem sen değiş demek karşı tarafa yapılmış faşist bir dayatmadır.

7000 TL. Ağır para cezasından bahseden hukuğumuzu bakın beni daha iyi anlayacaksınız. Ya da yıllardır hep aynı yüzü görmekten bunalıma düşen aynalının dili olsaydı... Ah olsaydı, ama yok... Aynaların kıçı olsaydı sıçardı suratınıza ama yok....

Lütfen cesaretimizi toplayıp kendi pençelerimizle kendi maskelerimizi yırtalım. Bugünden tezi yok inşaatımıza bir tuğla koyalım ve hemen muassır medeniyetler seviyesine ulaşalım.

Ha gayret.....

GEÇEN HAFTA KULAĞIMA GELEN DEDİKODULARA CEVAPLAR:

1- Hayır kardeşim anneme çiçek almıyorum.

2- Kesinlikle hiçbir siyasi görüş kurum, kuruluş, lokal, dernek adamı değilim. Doğruları haykırmak adına bağımsızlığımı sürdüreceğim. Manda ve himaye kabul edilmez.

3- Evet, Ballıca sigarası içiyorum ne olmuş yani?

4- Hem çirkin, hem topal, hem deliyim rahatladınız mı?

SON DAKİKA HABERİ

Fikir suçlusu Yılmaz ODABAŞI Tekirdağ Saray Cezaevine nakledildi, haftaya ziyaretine gidiyorum, hepinizden selam götüreceğim.

sEn-dE-LEmELEr

ah! uLan TürKüLer

Birdal Tezer

-Tekel birasıydın sen,
ucuz, depozitosuz
"asırlık türk birası"
ömür boyu dünya vatandaşı
sevdası.
-Efes pilsen birasıydın sen,
pahalı, depozitolu
Atın Ölümü
"Kaliteli" arpadan olsun.
-Güzel marmara şarabıydın sen,
Anadolumda satılmıyordun
ve tadını bilmediğim için
Şarap sohbeti açılınca
"Ah ulan güzel marmara" diyemiyordum.
-Villa doluca şarabıydın sen,
şarap deyince, ilk akla gelen
-Cin'din sen,
herkes tonikle içer, ben limonla
içmeye başlamadan sarhoştur bazıları
ben, zamanla
-Votka'ydın sen,
ruslarınki pek makbulmüş
tadına alışamadığıma göre
kesin amerikada doldurduldun
-Tekila'ydın sen,
"atıl kurt"
-Malibu'ydun sen,
hem de alkolsüz
çakırkeyf bile olamadım
-Likör'dün sen,
hiç izmedim, içmem
-Kokteyl'din sen,
herşeyden biraz
kestirmeden sarhoşluk
-Kanyak'tın sen,
soğuklarda
İnsanın içini ısıtan
-Şampanya'ydın sen,
illa özel günlerde
-Viski'ydin sen,
kadehle değil, şişeyle içilen
-Rakı'ydın sen,
en yakışıklı ve milil içkimiz
sen yokmusun sen

- O yare mektup yazdımda yollayamadım yok faxlayamadım falan diye lafı uzatıp duracağına, murat'gilin damında ne arıyordun sorma cevap versene çocuğum... liralarını nasıl döktün lan oraya? bak beni kandırıyorsan, röntgen olayına falan girmişsen döverim haberin ola, soracam murat'a...

- Gala ne demek arkadaşlar? Cümle içinde kullanırsak; bu gala daşlı gala, ne demek? benim bildiğim bir tane gala var, oda kıytırık bir Pazar eki. kardeşleride var onun; şamdan, pasha.... tamam lan, ne kızıyonuz? okumuyoruz herhal onları... (resimlerine bakıyoruz)

- Doğruluğu kanıtlansın isterim; var mı şöyle bir türkü arkadaşlar? yoksa Eyüphan benimi yedi? çünkü ben ne yazarsam yazayım, olayı burasından yakalayamam, okuyun yazıyom; "daldan kestim degenek/ortası benek benek/ hollyudd'dan yar gelmiş/hangisini beğenek"

- Denizin dibinde hatça'mı olur arkadaşlar? boğulr, boğulur.... ölür, mundar olur, yazık.... Ikurtarın, başka bir türküye konuşlandırın...

-Yari beklerken, toz olmasın diye yerlere su serpeceğinize; şöyle taksitle falan bir elektrik süpürgesi alınsa hani, kötümü olur? yok taksitler çok zalim oluyor derseniz, derim ki size; çarkıfeleği arayın, Mehmet Ali'cim verir...

-Yahu şu gariban, Zühtü hıyarına kanmış, hala samanı kaldıramamış. Yemen'den gelenlerin bir kısmı yardıma gitsin yazık. kaldırıversinler artık şu samanı. Biraz daha zaman geçerse o saman saklansada bir işe yaramayacak. Zühtü'ye de kızın, kandırmasın milleti....

-Arkadaşlar, nasıl oluyorda öperken ağzın içini ısırmayı başarıyorsunuz? hani, bana da öğretin. Yok eğer ısırma niyeti başta varsa, onun adına zaten öpüşmek denmez, fantazi yapıyorsanız beni hiç ilgilendirmez, ısırılan dil'de olmayınca iyice kafam karışıyo, cimicini ne oluyo birde kim kimi bağışlıyo, ortadaki suç ne, toparlayamadım cümle bitmiyo, virgüllerin sonu gelmiyo, aman bana ne ya ister öpün, ister ısırın, ister yarına bırakın....

-Hani ya da benim elli gram kişnişim... yemeyeninn....

-Hayır, kalenin dibine mal serilmez (ne olduğuna görede değişmez) , döşeğin üstünde nar soyulmaz vede bir kere görmeyle yar sevilmez... o kadar... (en az iki kere görmek gerekmektedir, kara kaplıda öyle yazar...)

-Jandarma biz sosyalist.....ahh.....

Hayat niye Sevda Demirel tadında yaşanmaz? (Birdal) Benimkisi o tat da çünkü iki de bir patlıyor (Yetkin)

YADİGAR

Y a d i g a r
Yadigar
" Bu treni ben uydurdum
İçimdeki acıya benzeterek
Bu treni ben uydurdum
Ama, göğsümden geçtiği
Gerçek."

Yadigar gözlerini duvara dikmiş bakıyordu. Kabaran duvar kağıdının üstünde; Beyaz yeleli, dörtnala koşan vahşi atlar, taylar, c a n l a n d ı r d ı kafasında. Kapadı gözlerini, tekrar araladı... Bu kez göremedi onları. Gitmişlerdi.

Üstündeki adamın hızla soluk alıp verişini dinledi bir süre.

Yavaşça yana devirdi adamı. Doğruldu çıktı yataktan. Yıkandı.

Aceleyle giydi g i y s i l e r i n i. Başörtüsünü bağladı, başına

Hazır vaziyette ayakta bekliyordu.

Adam yatağın kenarına ilişmiş, ayağındaki siyah çoraplarda olmasa çırılçıplak halde izliyordu kadını.

"Geç kaldım" dedi yadigar imalı sesle.

"of en sevmediğim bölümde, şu para faslı be" diye söylendi. adam.

"Benim de en sevdiğim bölüm" dedi içinden hınçla yadigar

Adam sandalyenin üstünden pantolonunu aldı. Ön cebinden kabarık bir tomar kağıt paradan bir tane çekip uzattı.

Yadigar başı önde aldı parayı. Avucunda sıkıştırıp "iyi akşamlar" dedi çekti kapıyı, çıktı. Adam içeride, kendi dışındaydı kapının. Birden hafiflik hissetti içinde.

Hızlı adımlarla yürüdü durağa. Kış iyiden iyiye bastırmıştı. Beklerken ayakları üyümüştü, yazlık ayakkabıların içinde. Neredeyse yarım saat sonra gelmişti otobüs. bekleyen kalabalık; birbirlerini itip kakarak, söylenerek bindi, zaten dar olan araca.

Apartmanların, ışıkların, dükkanların, asfalt yolun sınır kesinliğiyle bittiği yerde, tek tük gecekondular belirmişti, rken çöken karanlıkta.

İndi durakta yadigar Molozlara, ç a m u r l a r a aldırmadan telaşla yürüdü. Tenha yolda bir iki erkek vardı.

Y o l u n u n üstündeki bakkala girdi.

Bakkal sahte alaycı bir tavırla gürledi.

Ooo! Yadigar hanım hoşgeldiniz! İnşallah borcunuzu bugün ödersiniz yoksa karışmam haa!..

-Uzun etmede çıkar şu kazıkçı defterini neyse öderiz dedi terslenerek.

Bakkal ciddileşti: Yadigar Şahan, Günahınız neymiş bakalım.

Y a d i g a r d u d a k l a r ı n ı kemirerek bekledi bir süre. Bakkal mırıl mırıl m ı r ı l d a n a r a k, kalemin ve

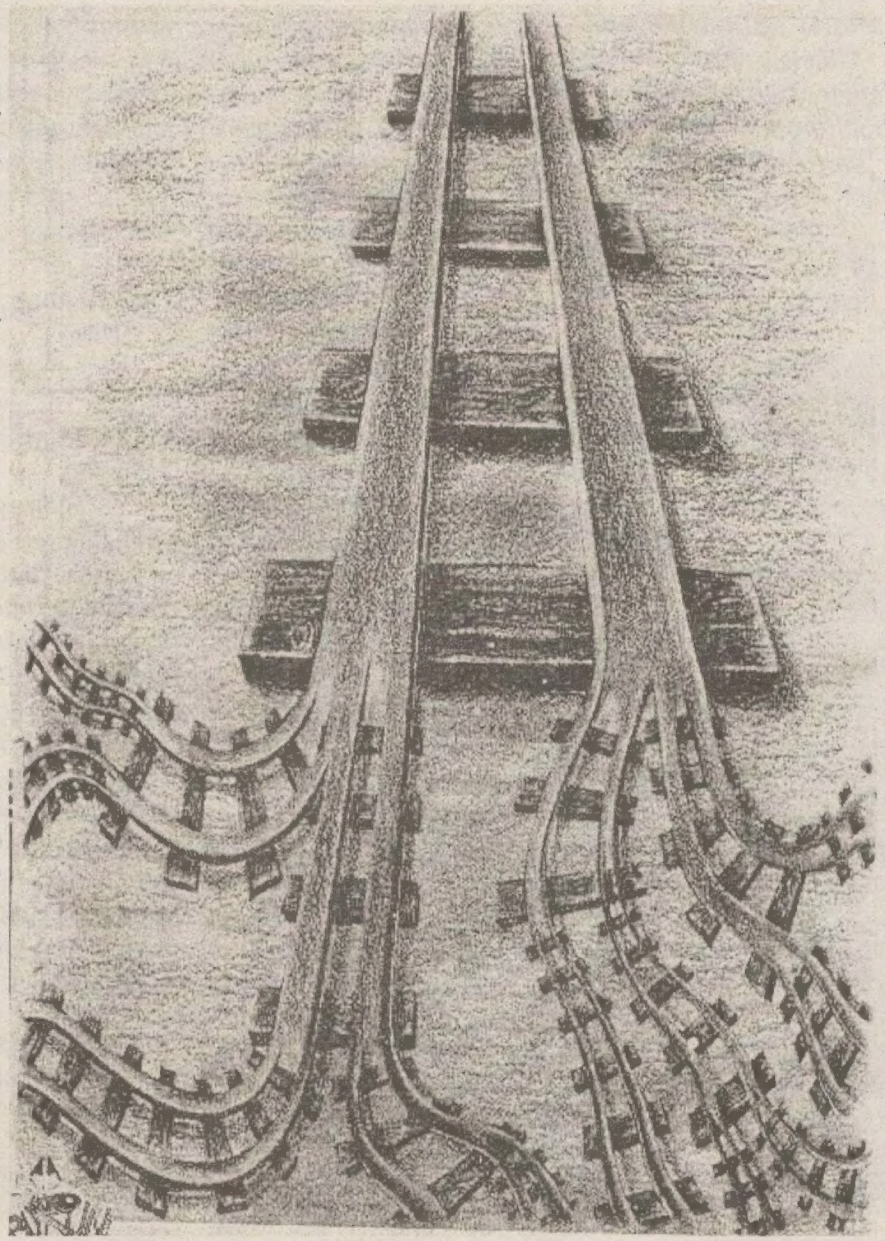

KIZ YAKALAMA: 1000 metrelik bir mesafe içinde 20 metrelik bir avansla önde kaçan atlı bir kızın peşinden gelen atlı bir genç tarafından yakalanıp, öpülmesini hedefler. (Kırgız oyunu)

parmaklarının yardımıyla yaptı hesabı. Uzattı defteri Yadigar'a.

İnsafsız Cemil efendi sayesinde kızı Güllü'den okuma-yazma, hesap yapmasını da öğrenmişti. Hem de otuzundan sonra. Ağır ağır bir de o topladı. Açtı çantasını, halen buruşuk olan parayı atarcasına verdi bakkala.

"Bana Makarna, yağ, üç ekmek üçte yumurta Cemil Efendi". çantasından fileyi çıkardı. Aldıklarını koydu.

Yokuş yukarı dar, çamurlu yolda, bata çıka ilerledi.

Evlerin bacasından, genzini yakan simsiyah dumanlar savruluyordu Ankara'ya. Kömürün tonu ne kadar olmuştu ki . Ardiyeye borç etse odun vermezmiydi? Mahallenin dedi kodularından sonra ne diye vereceği malumdu ya! Evsahibi kiraya zam yapmıştı. Güllü ortaokula başlamıştı para, manto ister para, ayakkabı para. kitap defter, yol parası. Oğlanlar lastik papuçlarla bu yıl da idare ederlerdi. Esas soba almalı, kömür sobası, teneke sobayla olmaz" diye düşündü yorulmuştu.

Evine temizliğe gittiği Leyla Hanımı, mahalledeki Ümmühan Abla bulmuştu. Pavyonda sanatçıymış Leyla Hanım. Bu işin ne sanatı varsa (!) Nizam öldükten sonra çalışmaya başlamıştı. Borç istemişti Leyla Hanımdan . Oda Mehmet Beye yollamıştı. Borcunu ödeyemeyince adamın isteğine razı olmuştu sonunda.

Nefes nefese gelmişti. Kapıya eliyle vurdu.

"Kim o" diye seslendi bir çocuk.

"Güllü aç kızım"

Yadigar çamurlu ayakkabılarını çıkardı. Toprak zemine bıraktı.

Eğildi, alelacele başından öpüverdi kızını. İçeri odadan iki oğlan bağıra bağıra koştu annelerine.

-Anne Celal kalemimi vermiyoo!

-O da benim beslenmemi yedi bugün okulda.

-Celal, Arif, Güllü ben yemeği yapana kadar dersinizi bitirin. Hadi bakalım!

Tel dolabı açtı. Kurusoğan biraz zeytin, biraz da peynir kalmıştı. Üçlü ocağın üstüne koymuştu makarna suyunu.

Odaya geçti. Üç çocuk yer yatağının içinde ders çalışıyordu.

Sobaya odun attı. Geçen kıştan kalanlardan. Gaz döktü üstüne odunların. Kibritle tutuşturdu.

"Birazdan ısınırız" dedi.

Yatakların yanına hazırladı yer sofrasını. Çocuklar yedikten sonra yattılar.

Bulaşıkları yıkamak için kazana baktı. Su az kalmıştı. "çok geç oldu korkarım şimdi kuyuya gitmeye. Sabah Güllü'yle gideriz" diye düşündü.

Yumurtaları kaynatıp soydu. Ekmek arası yaptı. Bez peçetelere sarıp, çocukların çantasına yerleştirdi.

Divana hazırladı yatağını.

Duvarda: Rengarenk tavuskuşu desenli, anasının verdiği halı asılıydı. Yanında yeşil çerçeveli bir ayna. Aynanın alt köşesinde elinde çiçek tutan, siyah-beyaz kocasının askerlik fotoğrafı vardı.

Işığı kapattı. Yatağa uzandı. Kendi dünyasına daldı.

Evine temizliğe gittiği Leyla Hanımı, mahalledeki Ümmühan Abla bulmuştu. Pavyonda sanatçıymış Leyla Hanım.Bu işin ne sanatı varsa (!) Nizam öldüktensonra çalışmaya başlamıştı. Borç istemişti Leyla Hanımdan . Oda Mehmet Beye yollamıştı. Borcunu ödeyemeyince adamın isteğine razı olmuştu sonunda. Sonra Ayhan Bey, Hamdi.... sonra.... sonra. Nizam. Önce Nizam, Hep nizam. Hasret gidenin, ölenin, özlediğim....

-Anne?

-Hıı! Sen daha uyumadın mı kızım?

-Uykum gelmedi.

-Anne Devrimci ne demek?

-Bilmem iyi adam demek herhal.

-O zaman kötü adam kim?

-Ev sahibi, bakkal, Leyla Hanım, Mehmet Bey onlar işte. Ne bileyim Güllü, Niye sordun N'oldu ki?

-Öğretmenim var ya hani. Serdar öğretmen

-Eee!... N'olmuş?

-Devrimciymiş diye öldürmüşler. Okula giderken vurmuşlar.

Yadigar doğruldu yerinden. Üzgün bir sesle:

-Ölmüş mü Serdar Öğretmen? Tüh!

Güllü ağlayarak niye öldürmüşler anne?

-Kimbilir? dedi dalgın sesle. Birisinin tavuğuna kışt dediyse öldürmüşlerdir. Hadi gel yanıma yat. Sarıldı kızına. "Baban o göçükte öldüğünde okuldan para toplayıp vermişti. İyi Adamdı Allah Rahmet eylesin. Hadi şimdi uyu yarın ağlarsın oldu mu?! dedi. Konuşmaya bile hali kalmamıştı.

Güllü: -Anne

-Hıı!

-Anne ben büyüyünce devrimci olcam.

-Tamam.Okulunu bitir hele. dedi fısıltıyla

Yadigar uykuya yenik düşmüştü.

Güllü'yse konuşuyordu halen.

-Biz anlaştık kardeşlerimle. Benim yerime Arif Avukat olacak. Celal Doktor, Ben de Devrimci olacam. Büyüyünce sana biz bakarız. Hiç çalışmazsın. Seni özleyince daha çok sarılırız... Öpersin bizi... Kimse sana kötü kadın diyemez hem!...

Susmuştu Güllü Sessizliğe gömüldü küçük oda. Yüreğin gözyaşları sessizdi.

Uykudaydı Ankara

Dışarıda kar yağıyordu.

YILDIZ MÜNÜKLÜ

Mayıs'99 Ankara

Onbeş dakikalık vaktiniz varsa, üç dakikalık bir fıkra anlatabilirim (Hüseyin Turan - Türkücü)

San Fransisco Müzik Sahnesi-1965

Standford Üniversitesi'ndeki genç bir Cumhuriyetçi protestocuları şöyle karakterize ediyordu. Engellenemez saf ve yıkanmamış görsel bir Aura'dan sızan garip saçlı insanlar."

Bir grup öğrenci Amerika'nın Vietnam'daki Politikasıyla temel anlayışı destekleyen dilekçeyi imzalamaya istekli 1600 kişi bulmuşlardı. Fakat, körfezin diğer yakasında Berkley'de Vietnam Günü Komitesi Vietnam Savaşına karşı ilk esas Protest rally'yi oluşturarak ülkeyi şok ediyordu. 10.000 kişi Berkeley'de Oakland Askeri Üssüne yürüdü. Berkeley Oakland Şehir sınırında tuhaf bir karşılama ile yolları kesildi. Yüz Oacland Polisi ve Higway Patrol memuru ve yol boyunca dizilmiş 16 Ce-hennem Meleği, Hedef çok açıktı. Yörede olası bütün savaşkarşıtı eylemler anında bastırılacaktı.

Şehir sınırındaki karşılama esnasında bir cehennem meleği yürüyüşün liderlerinden birinin elinden Protesto Pankartını kaptı. Sözkonusu lider Joan Boez ile yanyana olan ve sonrasında da evleneceği David Harristen başkası değildir.

50'lerin sonnda San Fransisco devleti okyanus yakınındaki 19th Avenune'deki yeni kampuse taşınmaya başlamıştı. Bu taşınma birkaç senenin üzerinde bir zaman aldı. Height civarında yüzlerce boş oda ve apartman yarattı. Bu eski evler San Fransisco'nun rock'un roll sahnesi tarihinde bir yer hak ediyordu. Orjinali 1888'de tuhafiyeci bir işadamı ve ailesi için inşa edilmişti. 1090 olarak adlandırılıyordu. 1965 boyunca işçiler, sanatçılar ve müzisyenler için takılacak bir yer ve ev olarak hizmet verdi.

Peter Albin bir San Fransisco State sanat öğrencisi ile daha sonra da Big Brother Holding Company'nin başçısı kardeşi Radney ile burada yaşadı. Ev büyük bir konak olarak inşa edilmişti. Seneler sonra biraz köhneleşti. 1965 başlarında Radney odaları, aylığı 25 $ iile 55 $ arası öğrencilere kiraya verdi. Bodrumda 80kişiyi barındıracak parke döşeli bir balo salonu vardı. Yeni sahiplerini hoş tutacak iyon sitili sütunlarla çevrili küçük bir sahne oldu. Sahnenin üzerinde kırmızı tahta panale kazınmış Beethoven'den bir alıntı vardı: "Müzik içinderuhu yaşatan elektirik bir ruhtur" Bu salon erken San Fransisco gruplarının başlangıç yaptıkları yer oldu. George Hunter de eski konakta yaşayanlardı. Orjinal Charlatans erken hippi stilini karakterize eden Victorian motifinin gelişmesine yardımcı oldu. Öncü Maxfield Parish'di Gegorge tam olarak bir müzisyen değil daha çok bir şovmen ve girişimci idi. Grubunu kovboylar gibi giydirdi ve Charlatans'ı kurdu.

Charlatans ilk Physedelic gruptu. Folk Rock yapıyordu ve asla rağbet görmedi. Fakat müziğinde gürültü ve dans etmek içinde ritim vardı. Chet Melms 1963'de Texas austin'e Jonis Joplin'i getirdi. Bugün kendisine ait başarılı bir sanat galerisi var. 1965'te 1090'daki 3 family doğ toplantılarında biri onun esiri idi. Bodrum salonunda Çarşamba geceleri Jam Jessionlarıyla kapıda kelle başına 75 cent alıyordu.

Chet Jonra balo salonu fikrini genişletti ve 1090'daki ev gruplarını yaratan Peter Albin ve George Hunter tarafından sağlanan müzikle San Fransisco Longshoremons Hall'de ilk toplu Rock'n Roll konserlerini başlattı. "Işık Şovları".

Chet Çarşamba gecesi şovlarında çaldığında Peter Albin'in grubunun ismi Blue Yard Hill'di. Daha sonra ismini Big Brother and The Holding Company olarak değiştirdiler. 65'lerde Çarşamba geceleri kazanılan para azdı. Aslında her iki grup enstrümanları ve anfileri paylaşıyorlardı.

Greatful Dead olmadan önceki isimleri Varlocks'la Jerry Gorcia ve Ron "PigPen McKrnan Balo salonunun gediklilerindendi. Aynı zamanda Janis Japlin ve Jefferson Airplane'i krmadan önce Marly Balin.

Pigpen Palo Alto High School'dan atılmıştı. 15 yaşında Jack Danjels içerdi. 45 yaşında Harvey Davidson'a binerdi ve partileri severdi. Hammand B.3 Ork çalardı. Grateful Dead'e gospel duygusunu o getirdi. Owsley Stanley Dead için eşsiz hoparlörler yaptı. Dead'i ayrıcalıklı yapan Dead'ın kolonlarından akan sesin temizliğiydi. Hiç bir grup Owsley'in ses kutularının yarattığı kalitede ses kalitesine ulaşamıyordu. Sonra kolon sistemlerini bazı Rock'un Roll Şovlar için yaratmaya devam etti.

Greteful Dead'i çevreleyen mistisizmi yaratmakla önemli bir rol oynadı. Uzunca bir süre önce erkek modasını kendine örnek almıştı. Bir korsana benziyordu. Uzun kıvırcık saçlarının üstüne motorsikletli Polislerin şapkasını giyiyor. Kont montunun üzerinde de Cehennem Melekleri gibi rozetler bulunuyordu.

Bu aralarda ise Dr. Timoty ve Harvard Üniversitesinden atılan arkadaşı Dr. Richard Albert LSD'nin erdemlerini överek yola devam ettiler.

Ken Kesey (Guguk Kuşu'nun yazarı) ve bir kaç arkadaşı bütün ülkeyi kafayı buldurmaya uğraştılar. Kesey'in LSD bilgisi onu San Fransisco'daki rock'n roll kalabalığında ve Cehennem Melekleri, motorsiklet kulübünde popüler yaptı. Ken Kesey onlara kafayı bulduracağını düşünmüştü. Haziran 1965'de George Hunter ve Chartatans Virgina City'deki Red Doğ Salonunda ilk Profesyonel gösterilerinde çaldılar.Kafayı buldular ve bütün bir yazda öyle kaldılar.

Red Dog'daki gösteri Amerika'daki Rock'n Roll çağının başlangıcı olarak kaldı.

Diler Koldaş

Şehir sınırındaki karşılama esnasında bir cehennem meleği yürüyüşün liderlerinden birinin elinden Protesto Pankartını kaptı. Sözkonusu lider Joan Baez ile yanyana olan ve sonrasında da evleneceği David Harristen başkası değildir.

KARİKATÜRLER

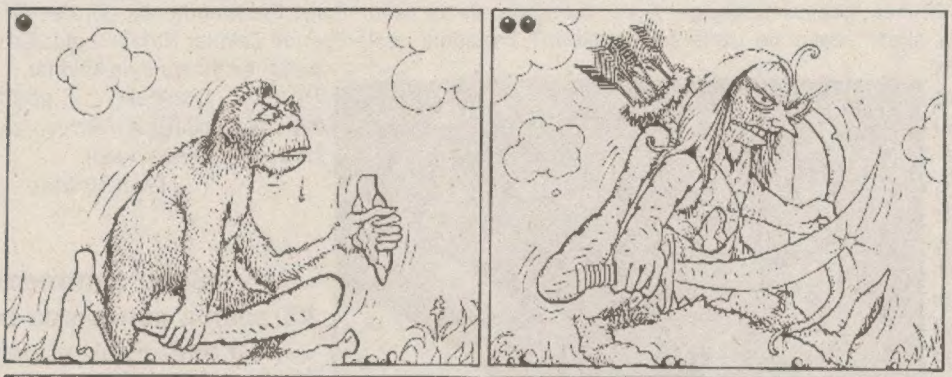

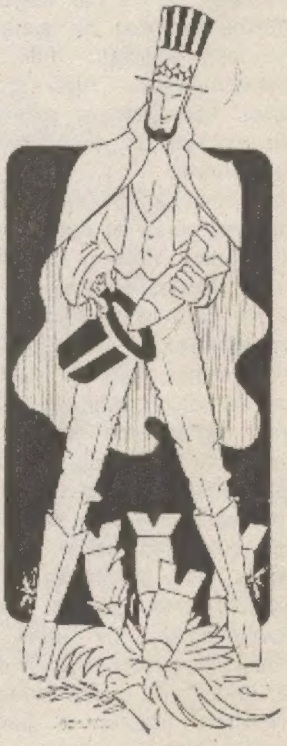

Öyle deme hoca, bel soğukluğu tehlikelibir hastalık (Birdal) Kavaklıdere Sineması nerde la? (Yetkin)

Behram
1998

KÜÜT - KÜÜT !

Yaşar Babalık

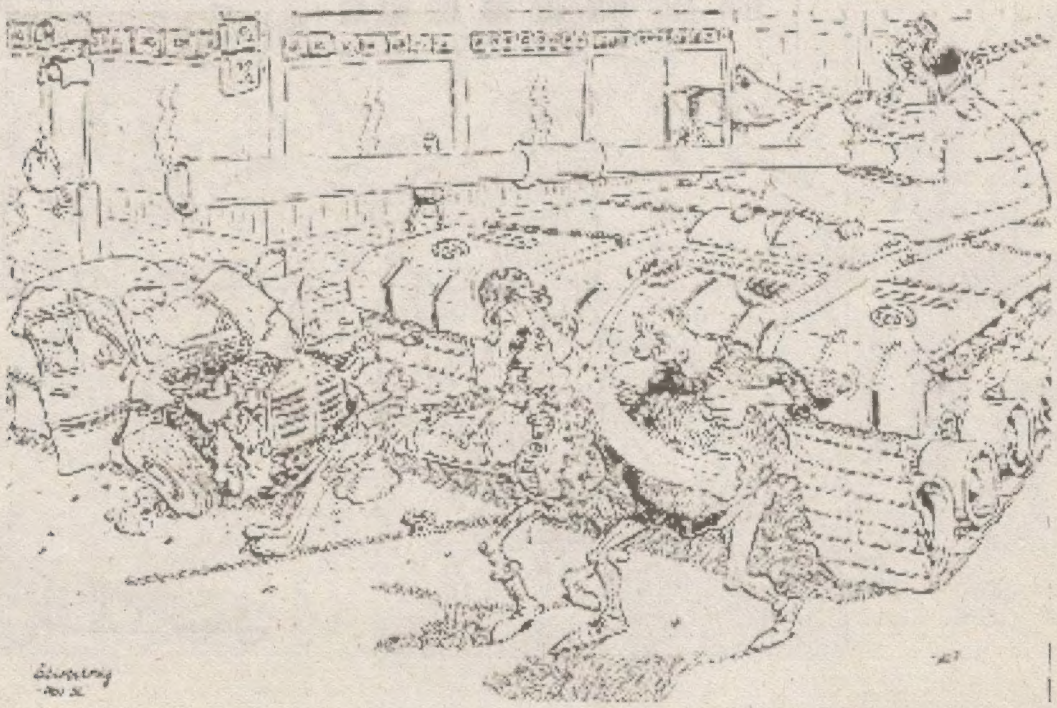

Sen ağlayan güzel palyoçom benim. Savaştan savaşa çadır kuran sirkimizin kahramanı. Renkli kanatların vardı ve uçtun (M. Yaşin)

[Futbol sahalarının agresif çocuğu ile el değmedik konu bırakmadık. Futboldan şiire, sinemadan tiyatroya, memleketin durumuna kadar herşeyi ama herşeyi konuştuk. Konuşurken de heyecanlı ve diri. Eğer Fenerbahçe aylar önce gönderdiği cengaverini geri alacaksa bambaşka bir Kemalettin'le karşılaşacaklar.]

Evrensel bir dili var futbolun hocam!...

Hayır asla hırsımdan hiçbir şey kaybetmedim. Sadece bir hava değişimi olarak görüyorum. Çünkü futbol her yerde futbol. Fenerbahçe'de Ankaragücü'nde, Yüksekovaspor'da olmak hiçbir şeyi değiştirmez.

Evrensel bir dili var futbolun. Ama Ankaragücü'ne gelmeden önce 3 ay kadro dışı bırakılışımız çok olumsuz yönde etkiledi, buraya geldiğimizde antrenmansızdık, moralsizdik.

Fenerbahçe'den uzaklaştırılmamın ve milli takıma alınmama sebebimi solculuğuma bağlamadı, hiç kimse sorunu böyle yazmadı, televizyonda söylemedi, hiç böyle değerlendirmedi. Bundan önceki seçimlerde solcuyum dedim Türkiye ayağa kalktı.

Kızgın değilim ama gerçekten kırgınım, Çünkü böyle bir şeyi hakettiğimi düşünmüyorum. Fenerbahçe'de birçok insana sadece kırgınım. Biraz mütevazı davranırsak, şimdi orada olsaydım, fazlaca bir şeyin değişeceğini tahmin etmiyorum ama birçok şeyinde önüne geçebilirdim diye düşünüyorum. **Ankaragücü**'ne geldikten sonra görüşüp, konuştuğum birçok futbolcu arkadaşım, takımda bir şeylerin eksik gittiğini söylediler, takım içinde bir ateşleyicinin olmadığından, **Fenerbahçelilik ruhu**nun kalmadığından bahsettiler. Yöneticilere ve takıma sonradan gelen arkadaşlara bu yüzden teşekkür etmem gerekir, değerimiz ayrıldıktan sonra anlaşıldığı için. Bunun dışında ben, gazetelerin yazdıklarına inanmıyorum, senin bahsettiğin açıklamayı televizyondan izlemedim, ama bizim bonservisimiz hala Fenerbahçe'de, sezon bittikten sonra oraya geri dönmemiz gerekiyor.

Şimdi bu söylediklerimin gerçeklik payı yok mu? Düşündürüyor insanı ama şimdiye kadar hiç kimse Fenerbahçe'den uzaklaştırılmamın ve milli takıma alınmama sebebimi solculuğuma bağlamadı, hiç kimse sorunu böyle yazmadı, televizyonda söylemedi, hiç böyle değerlendirmedi. Bundan önceki seçimlerde solcuyum dedim Türkiye ayağa kalktı. Sosyal demokratlar ve solcular, milliyetçilerden ve merkez sağdan daha çok bu düzene uyuyorlar gibi geliyor bana, insanları kullanıyorlar. **Düşüncesi** farklı olan varsa o da çıksın, ben solcuyum. **Benim oraya gelme amacım belli bir misyonu tamamlamaktı.** Fenerbahçeli olup olmamam hiçbir şeyi değiştirmez. Benim amacım hala devam ediyor, ben hala bir misyonu yerine getirmek istiyorum. Türkiye'de futbolcuların gelecekleri, **bir iki kişinin dudakları arasında.** Buna karşı çıktım. Başka arkadaşlarımız da var biliyorum. Solcu, sosyal demokrat, hatta komünist olabilirler ama onlar

Hayırdır inşallah, bugün de siftah yok (Helikopterci Kazım) Her türlü mala vurulur (Malacı Selim, Batıkent Metro duvarında bir ilan)

aldıkları paraya, şana, şöhrete bakıyorlar, televolelerine çıkıyorlar. Ben ne kadar iyi şartlarda yaşasam da gerçekten vicdanım rahat. Çünkü düşündüğüm gibi yaşamaya çalışıyorum ve elimden ne gelirse yapıyorum.

Geçen seçimlerdeki "İşçi Partisi" olayına açıklık getirmek istiyorum; o zaman yazarlar, aydınlar, sanatçılar, sendika yöneticileri İşçi Partisi'ni destekleme kararı almıştı. Bir arkadaşım imza metnini bana ulaştırdığında o kadar ünlü ve saygın isim arasında Kemalettin Şentürk'ün esamesinin okunmayacağını düşünerek imzaladım. Ama Türjk politikasına damgasını vuran o kadar değerli insan arasından hiçbir şey yapmamış, vasıfsız bir işçi olan ben ön plana çıkartıldım. Nasıl olduğunu hala anlayamadım. Bu seçimlerde öyle bir şey söylemeye ve yapmaya gerek duymadım, çünkü herkes biliyor artık kimin ne olduğunu. İnsanlar layık olduğu şekilde yönetilir ve Aziz Nesin'in de bu konuda çok güzel bir cümlesi vardır.

Sinemayı çok seviyorum ve sık sık gitmeye çalışıyorum. Fakat tiyatroyu da çok sevmeme rağmen zamanım uymadığı için fazlaca gidemiyorum. Ben de birçok insan gibi Halk Müziğinden zevk alıyorum. Bazı uç noktada olan sanatçıları artık söylemeyeyim ama bir Ruhi Su, Arif Sağ, Tolga Çandar çok severek dinlediğim sanatçılar. Daha başkaları da var tabii ama bunlar ilk aklıma gelenler. Sosyal ve politik kitapları okumaya daha çok ağırlık veriyorum, ama bunun yanında dünyanın gizemini, sırlarını anlatan kitapları da okumaktan zevk alıyorum. Mesela Mısır Piramitleri, Bermuda Şeytan Üçgeni gibi şeyler. Son okuduğum kitap ise hangi ortamda nasıl konuşulacağını anlatan bir kitap; Sözlü Dövüş Sanatı.

Benim televolelere falan bakışım zaten başından beri belli. Ben varsam onlar da var. Onun için benim onlardan bir şey beklemem imkansız. Onlar da çok iyi biliyorlar ki her zaman her yerde benim yanıma gelemezler, benim yaşam alnıma giremezler. Diğer futbolcu arkadaşlarıma esas olanın futbolcu olduğunu anlatamadım. Kulüp başkanı, yazar, çizer eğer biz varsak var olacaktır.

Ankara'yı zaten hep İstanbul'dan fazla sevmişimdir. Çünkü burada gerçek halk var, insani ilişkiler çok daha doğal, yapmacık değil. İstanbul Ankara'ya göre daha bir başı boş.

Futbol milyonlarca insanı etkileyen bir olay. Türkiye'de kitlelere en fazla ulaşan şey futbol. Futbolcular kendilerini kullandırdıkları zaman gerçekten bir uyuşturucu haline dönebiliyor. Oynayan açısından gerçekten bir sanattır futbol. Bunu oynamayanlar bilmez. Mesela ben uzak kaldığım zaman bir hiçim, hiçbir şey hissetmiyorum, mutlu olamıyorum ama o sahaya çıkıp topa dokunduğum ve koştuğum zaman kendimi çok mutlu hissediyorum.

Ben de birçok insan gibi Halk Müziğinden zevk alıyorum. Bazı uç noktada olan sanatçıları artık söylemeyeyim ama bir Ruhi Su, Arif Sağ, Tolga Çandar çok severek dinlediğim sanatçılar.

Aslında ilk kez söylüyorum; bu düzende daha fazla tahammül edebileceğimi sanmıyorum, yurtdışından gelen bir futbolcu olsaydım şu an, bugün yani 28 yaşımdayken bırakırdım futbolu. Çünkü düzene katlanamıyorum artık. Önümüzdeki iki maç bitip Fenerbahçe'ye döndüğüm zaman yine aynı şeylerle karşılaşırsam bırakırım o zaman, daha fazla direnebileceğimi sanmıyorum. Bunları ilk kez söylüyorum; kadro dışı kaldığım 3 ay benim için gerçekten çok zor geçen zamanlardı. Aynı şeyleri tekrar yaşamak istemiyorum. Kulüp başkanları futbolcuları malı gibi görmeye devam ettiği sürece, taraftar küfür etme hakkını kendinde gördüğü sürece, yani insanlar eleştirmek yerine hakaret etmeyi sürdürdüğü sürece.

"Grevci işçileri destekliyorum." Şimdiye kadar böyle bir şeyin yapılmamış olması tuhaf bence. İmkansızmış gibi söylenen şeyin bence şimdiye kadar çoktan yapılması gerekirdi. Ama bugüne kadar ne kulüpler ne taraftar Türkiye'de okuyan futbolcu görmemiş. Onlar için futbolcu düşünemeyen bir yaratık, insan değil yaratık. Aklı fikri parada, karı kızda, lüks yaşamda garip bir yaratık. Şimdiye kadar neden böyle bir şey olmamış? Biz bunun suçunu düşünerek, konuşarak ödüyoruz. Daha önceki futbolcular sorumluluklarını yerine getirselerdi bugün bunu düşünmezdik. Bugünkü futbolcular sorumluluklarını yerine getirirse, bizden sonrakiler böyle şeylerle karşılaşmaz. Adam der ki ben sağcıyım arkadaş, öteki de formasının altından gösterir; "Grevci işçileri destekliyorum."

Politika konusunda konuşunca hemen PKK'lı derler, vatan haini derler. Bu konuda ne söylersen söyle, terörle mücadele yasası değişmedikçe, anayasa değişmedikçe, 12 Eylül'ün getirdiği anayasanın Türkiye'ye ne gibi bir cevap verdiği ortada. Ama bunu bizim bakar körlerimiz, uyanık kerizlerimiz maalesef görmüyor. Gerçekten bu konuda söylenecek fazla bir şey olmadığını düşünüyorum.

İnsanlar layık olduklarını seçiyorlar. Demek ki onlar mutlu. Onun için beni ilgilendirmiyorlar. Eşber Yağmurdereli di-yorsun, Akın Birdal diyorsun içeri girdikten bir hafta sonra kaç kişi arıyor, kaç kişi destekliyor? Onun için bir düşünürün söylediği gibi diyorum; **"Kullanama-yacağın özgürlükler için savaşma"**

Gökyüzü gibi birşey bu çocukluk/Hiçbir yere gitmiyor/Çiçeklerimi vazolara yerleştirdim/Onları küçük bir sonsuzluğa borçlandırarak E. Cansever

Eşkiya Dünyaya Hükümdar Olmaz, Ulaş'a Ağıt, Deniz Olunmalı, Odam Kireç Tutmuyor, Leylim Ley, Kurtuluş Düşü ve daha niceleri fırından yeni çıkmış somun kokusu gibi türküler gençliğimizin burnunda tütüyor. Zülfü Livaneli geçenlerde bir konserde "Bazıları söylediğimiz türküleri siyasi zannettiler" dese de kendisine rağmen özgürlük türküsü hep dilimizde.

SaYIn ZÜLFÜ LİVANELİ'ye aÇIK mEktUp

Sayın Zülfü Abi,satırlarıma başlamadan önce selam eder ellerinden öperim, bizleri soracak olursan "halk" işte. Ha bir de " kim bu lavuk" diye soracak olursan, ben alayınızın geçliğindeki gibi gençlerden biriyim. Ama emin olun ilerde ne bu günü ötünden algılayarak Hasan cemalleştireceğim, ne siz sevgili büyüğümüz gibi Elia Kazan'ının gambazlamalarını affettirmek için yazı yazacağım.

Sayın Ömer Zülfü Livaneli asıl mevzuya dönersek; sizin gibilerinin artık okumadığı bir dergide buna benzer bir mektup okumuştum da çok gülmüştüm. Dergi ROLL idi, mektup ise sevgili Türk büyüğümüz Ali Desidero'ya yazılmıştı, "Ula ne var bunda deyip", bizim olmayan ama sizin büyüğünüz Kenan Evren gibi bir cümle kurmuştun. E pek sayın Zülfü bey, ben ortabirdeyken o adam memleketin tepesine babasının malı gibi gelip oturmuş, Picasso 'nun ünlü tablosuna bakıp "Bunu ben de yaparım" demişti. Adam haklıymış yapıyormuş ama fikri yokmuş, buluş yokmuş. Eee bizi de onlar yetişdirdiğinden örnek alıyoruz işte. Şimdilerde ishal olup helaya girdiğimde sarı olan o şeyin Van Gogh sarısına çok benzediğine bakıp bakıp "Bunu memlekette herkes " yapabilir diyorum, sonra sokağa çıkıp insanlara baktığımda ülkemin neden bu kadar Van Gogh sarısı olduğuna hiç şaşmıyorum. Bakın demiştim yine dalmışım. Bizim memlekette miladi takvime göre 1983 senesinde senin kasetlerin "yassah"dı. O zamanlar CD denen alet olmadığından ve şimdilerde kolkola olduğunuz beyefendiler tarafından Yassahlıydınız ve kased ve CD'leriniz yurt sathındaki müzik marketlerde satılmıyordu. Siz nasıl oldu da hapse girmediniz, nasıl yırttınız hala bilemem. İşte biz o zamanlar250 km gidip Adana'dan bandrollu albümlerinizi satın alır, emeveylerimizin uyarılarına karşın, sizi eski model Gurundik marka teybimizde kısık sesle dinlerdik. Sizinle ilgili her haberi merakla takip ederdik. Derken Fahriye Abladan bile güzel albümünüz çıktı. Teodorakis'le birlikte hazırladığınız albüm Türk Yunan barışını/kardeşliğini savunuyordu, yıllar sonra öğrendik ki bu projenin mimarı pek tombul başbakanımız Turgut Özalmış. Size örtülü ödenekten para bile vermiş.

Kendine mukayyet ol. Sana Onur, Hakan , Neşe, Mustafa'nın Kadıköyden Hale, Lale, Jale'nin ve sivil sol cenahtan tüm mahallenin selamı var. Tez elden Babiciliğe geri dönmeni dört gözle bekliyok. Hoşça kal Mazmahora gidip dönmeyen abimiz. Sana inat eski türkülerini hep söyleyicik, sakın telif melif istemeyesin.

Derken o güzelim bıyıklarınızı kestiniz. 10 yılın Ezgisi serisindeki fotoğraflarınıza bakıp bakıp hala hüzünleniriz. Belki sizin soylu tarafınıza, babanızdan kalan aristokrat softluğunuza bıyık hiç gitmemişti ama sizi biz gecekondularda dinliyorduk bizim ölle ligth bir tavrımız hiç olmamış. Bizim mahallede faşitlere posta koyan abilerimizin de bıyığı seninkine benzerdi. Gerçi onlar o zamanlar içerdeydi, miladi 91 yılında şartlı tahliye ile dışarı çıktıklarında hepsinin bıyıksız halini görüp size hakvermiştik. Çünkü memleket vicdanını kaybetmiş, toplumsal dallamalık bıyıksızlığı öneriyordu. Hele Ertuğrul Özkök bıyıksızlaşma kampanyası başlattığında, Eurotürkler bir bir bıyıklarını keserken, biz bu işi Zülfü baba daha önce başlatmıştı deyip yeni terleyen bıyıklarımızın altından kıskıs gülüyorduk. Zülfü baba sonraki aşamalarda bağlamayı elinden bırakıp, televizyonda bize "uzun boylu cüceler" diye türküler yaktığında, bizi bu yola sokanların başında sanki sen değilmişsin gibi gülümsüyordun. E sen gülümsersin de ebeveynler, artık evlenmiş olan ablalar ve onların kocaları gülümsemez mi. Zaten Berlin duvarı da yıkılmış. Belki sen olmasan biz solcu olmayacaktık. Hele bu günkü entellektüelliğimiz hiç olmayacaktı. Hele ben hele ben diplomalı yazar hiç olamayacaktım. Sağolasın Nazım Ülkü Tamer'i öğrenemeyecektik. Bak ne geldi aklıma geçenlerde Ülkü Tamer beyefendi Savaş Ay'ın programına çıkmış. İhlas Holding'in sesi televizyonunda sanatçılık üzerine ahkam kesiyordu. Valla o an hemşerilikten bu adamı azat etmeyi düşündüm, beceremeyeceğim için sustum. Ülkü Tamer'e artık senden daha gıcık oluyorum.

Bir de o filmlerin yok mu? O günah çıkarmalarına hep kıl oldum. Tarafsız olacağım diye sola niye bu kadar çok yüklendiğine bir türlü anlam vermek istemedik. O aranan ukala solcu tipleri nereden de

Önce bakışlar konuşurdu ve sonra söz bulundu / İnsan gizliyebilsin diye arzusunu (M. Yaşin) İçli çocuk iyi yazıyor (Hakan)

bulup çıkarıyordun. Bizim mahalledeki abiler hatalarına rağmen öyle mıy mıy değildi. Herhalde sizin muhitte solculuk böyle mıy mıylık olduğundan siz bu hale geldiniz. Az çok elimiz kamera da tutuyor, gıssadan hisse filimler neyinde çekiyoruz, hele dramatik yapı derseniz memleketin tozunu attırırız ama büyüğümüzsünüz filmlerinizi eleştirmek bize yakışmaz.

Biraz çevrene bak. Bizler Babici çirkin krallarız. Gerçi özünde krallığa ve kralcılığa karşıyız lakin bu kadar kusur yargıç kızında da olur. Ne diyelim sana dünyanın bütün babicileri birleşin mi diyelim. Zaten öbür abimize bu hususda çok kızgınız.

Siz bizim mahalleden gibiydiniz. O tok sesiniz Ahmet Arif'in naif sesine karışıp gecekondumuzun duvarlarına değerdi. Soma Kömürü kokan odalarımızın en baş köşesinde hep sizin bıyıklı suretiniz dururdu. Şimdi ayıp olmuyormu Tupak Amarulara terörist demek.Belki onlar da sizin sesinizi dinliyordur, belki elden ele dolaşan çoğalmaktan yorgun düşmüş eski albümlerinizden biri onların eline geçmişti v eJapon Büyük elçiliğinde "Dede Sultana" diye melodiniz yayılıyordu. Hiç ama hiç yakıştıramadık size. Hele Tupak Amarular'a Hasan Sabbah benzetmesi yapmanıza çok alınmıştık. Çok şükür tarih bilgimizde fena değildir.
Çıkıp televizyonlara tarihsel dallamalık yapmadığımızdan siz bu yönü kaçırmış olmalısınız. Hasan Sabbah geçmişte yaşamış güzel bir abimizdir. Gerçi sizin yazdığınız gazetede "Tarihte Bugün" köşesinde ondan bahsetmez ama siz sanırım onu bir arkadaş sohbetinde duymuştunuz ve o gün belki Aylin'e kızdığınızdan sinirinizi Hasan abiden almıştınız. Olur böyle şeyler abi idare ederiz. Yeterki sen neyin ne olduğunun tekrar farkına var.
Bak şimdi böz bölücü değiliz, e elhamdürilah şiddet karşıtıyız da. Ne bu tavırlarınız. Eskiden seyrettiğimiz Müjde Ar'lı filmlerdeki entel abiler gibi trib takılmak hoşunuza gidiyorsa bir şey diyemem. O filmler bizim kafamızı düzüyordu, size nooluyor anlamış değiliz. Hani keskin olmayın, burjuvazinin küpüne zarar vermeyin ama bu kadar da olmaz yani.
Ha bir de anlamadığımız şu Şahmeran kim oluyor? Kim kime ihanet ediyor. Yerinaltına biz düştük sen sağcıları haklı çıkarıyon baba. Bağ sağcılar gençlerin elinden tutuyor adam ediyor, belki sen bizim elimizden tutmadığından senaryolarımız koltuğumuzun altında duruyor. Aman ha, bu saatten sonra elimizden tutma, kolumuzu kaptırmak istemiyoruz. Biz böyle tuttuğmuz dalı kopararak ilerleriz, en kötü ihtimalle tuttuğumuz dal elimizde kalır o zamanda bakarız hayatın yoluna. Başka dallar da buluruz. Yeterki geçmişimize dallamalık yapmayalım, biz adam oluruz be Ömer Zülfü Livaneli Abi bey be.
Ha bir de bir şey diyeceğim, ister inan ister inanma ama geçenlerde bir meyhanede demlenirken tanıdığımız bir CHP'li canlı müzik icra eden diğer arkadaşlarımızdan "Kahpe Felek Sana ne etti Eyledim" türküsünü isteyip,zafer işareti yaptı. Ama dikkati nazarınızı çekmişti CHP'li kardeş sizden bir parça istememişti. İşte bu uzun mektup boyunca anlatmaya çalıştığımda böyle bir şey. Felek kendi yoluna bilinç kendi yoluna. Aslında bizim felekle bir alıp veremediğimiz yok, felekli türkü isteyenlede yok ama boş boğazlık işte. Anlayacağınız siz saygıdeğer abimizle de bir derdimiz yok fakat dayanamıyoruz bazan, konuşuyoruz böyle boş boş. Haşa titre ve kendine dön demeyeceğiz. Alt benliğini de kurcala demiyoruz lakin yakında Cuma namazına gitmeye başlarsın diye aramızda geyik yapıyoruz. Ama bir gün Cuma namazına gidersen bil ki ayakkabını araklayan bizlerden biri olmayacak. Sağolasın o kültürü bize edindirdin.
Hatırlarmısın bilmem. Eskiden mahellede çocuklar sadece cimbom fener kavgası yapmazdı. Bir de Cüneyit Yılmaz Güney kavgası olurdu. Cüneyit şimdilerde Enver Örenle kol kola memleketi Bizanslılardan kurtarıyor. Hala "Gahbe bizansın yiğit Güzelleri" kale kapısını açıp, Karamurt'a da birsefer verip türklük şuurunu arşa çıkarıyor mu bilmiyoruz amabiz Yılmazcıydık be baba.
Bu dönemin ardından bizler sessiz Yılmazcı olmuştuk ki,siyah beyaz televizyonlarda Dallas oynamaya başlamıştı. Babi, Suelin, Ceyar, Suzi felan senin yanında halt etmiş kalıyordu. Sen yoksul mahallemizde, ne bizanslı manitalar götürüyordun da haberin yoktu. ama şu Babi denen adam da fena değildi. Sana rakip olamazdı ama iyi adamdı, adam gibi bir adamdı. Biz senciler ve sessiz Yılmazcılar birazcık da Babici oluvermiştik. Babi dürüst, efendi, solcu abiler gibi delikanlı, yakışıklı mı yakışıklı, ticaret hayatının entrikalarından nefret eden bir abimizdi. Biraz Tutunamayanların Selim Işığı, azıcık Oğuz Atay'ın elinden çıkmış gibi bir abimizdi. Biz senciler bu adamla empati kurar mevzuyu asla feleğe havale etmezdik. Karşısındaki Ceyar her boka maydanoz, entikanın allahını çevirin iğrenç mi iğrenç bir iş adamıydı. Yüksek sesle söyleyemeseler de onunla da Cüneytcilerin empatik şeyisi vardı. Aha takvimler şimdilerde miladi olarak yani 1999 gösteriyor, diyorlar ki ikibine 1 var. Ne olacaksa seneye ikibine gireceksek, boyumuz mu uzayacak,başımız göğe mi erecekse öyle diyorlar. Aha şimdilerde bizim kuşak şu Beyaz Türkleri oluşturuyor. Biliyoruz senin de çevrende böyle lavuklar çoğunlukta. Aha var işte bunlar, a bunların hepsi Ceyarcı.Sen de gitmiş bu Ceyarcılarla birlik olmuş, bizi Bizanslı yerine koymuşsun. Baba gözünü sevelim, bizans o yönde.
Biraz çevrene bak. Bizler Babici çirkin krallarız. Gerçi özünde krallığa ve kralcılığa karşıyız lakin bu kadar kusur yargıç kızında da olur. Ne diyelim sana dünyanın bütün babicileri birleşin mi diyelim. Zaten öbür abimize bu hususda çok kızgınız. Sayın Cem Karaca abimiz dünyanın bütün köftecilerini birleştiremedi amabütün lakayıklıkları birleşmiş durumda, bize düşün onun da çeteresini tutmak. Sayın Ömer Zülfü Livaneli beyefendi abi;satırlarıma son verirken Allahtan kolaylık diler, ellerinden öperiz. Aha biz burada eyiyik, yani "halk" gibiyik. Kendine mukayyet ol. Sana Onur, Hakan , Neşe, Mustafa'nın kadıköyden hale,lale, jale'nin ve sivil sol cenahtan tüm mahallenin selamı var. Tez elden Babiciliğe geri dönmeni dört gözle bekliyok. Hoşça kal Mazmahora gidip dönmeyen abimiz. Sana inat eski türkülerini hep söyleyicik, sakın telif melif istemeyesin.

Benim Adım Kırmızı (Kenan Evren) Ulan İstanbul sen kazandın ben yenildim (Atilla İlhan) Sarı Gelin oy!

Memleket'imden Türk Manzaraları

Bir yandan küreselleşiyoruz durmadan; öte yandan tuhaf kopukluklara tanık oluyoruz. İlk kez 1973 yılında Türkiye'ye geldiğimde Anadolu ve insanları hakkında pek bir fikrim yoktu doğrusu. Neyse, altı yıl kalmıştım o zamanlar Ankara'da; 1979 sonbaharında asıl memleketim olan Almanya'ya "kesin dönüş" yaparken o kadar yerlileşmişim ki yeniden Avrupa'ya alışmam hayli bir vakit ve zahmet istemişti benden. Eninde sonunda becermişim onu; hiç değilse şöyle birkaç ay sonra Ankara'da edindiğim milli Almancam'dan yine Almanlar tarafından da kabul gören bir Almanca'ya geçmeyi başarmışım ki, yurtdışında - yani sizin anlayacağınız Almanya'nın dışında- Alman dili ve kültürünü yaymakla görevli olan Goethe Enstitüsü'ne (Türkiye'deki adı: Alman Kültür Merkezi) girip Alman kültür emperyalizminin uşaklığına layık bulundum. Ve o günden beri ikinci derece bir toplumsallaşma sürecini yaşadığım Ankara'ya bir daha dönmeye teşebbüs etmişimdir. Kısmet oldu; 1993'ten beri yeniden buradayım. Buradaki görevim yine bitmek üzereyken oturup ta biraz kendi kendime hesap çıkarayım dedim; onun sonucu bu son altı Ankara yılımı değil, daha ziyade taze bir Ankara'lı olduğum zaman Almanya'yı ve özellikle 70 li ve 80 li yıllarının Almanya'dan Türk manzaralarını size aktarmayı uygun gördüm. Arkası gelecektir elbette.

Hamburglu olamazsam Ankaralı olmayı tercih ederdim; tutturamadım. Ama o Yozgatlı'nın cömertliğini hiç unutmayacağım. Güzel bir örnek verdi; keşke gelecekte herkes herkese "Hiç merak etme, sen bizdensin" diyebilecektir.

Tartışılamayan bir gerçekten hareket edeyim: Türk ve Alman toplumları arasında çok köklü farklar mevcuttur. Bu farklar, geçerli olan davranış kurallarından başarıyla uygulanan toplumsal stratejilerine kadar oldukça geniş bir yelpazeyi kapsamakta. Herkesteki katı inanca karşın Almanlar, genellikle gittikleri memleketlerde ille de uyum sağlamak gibi bir istek içindeler; giyim kuşamından tut örf adetleri, hele bulundukları ülkenin dilinin inceliklerine kadar... Ben, Türkiye'ye ilk defa tayin olmadan önce birkaç Balkan ülkelerinde bulunmuştum, oralarının dilleriyle uğraşmıştım, hele Bulgarcam o zaman hiç fena sayılmazdı. Ve biliyordum ki Bulgarca'nın sözcük varlığında kabarık sayıda Türkçe unsurları da bulunuyordu. Dolayısıyla Ankara'ya vardığımda - günlük konuşmalarda pek faydalı olmazsa da- benim şahsi lugatımda aşık (aşık değil, kastettiğim o atılan kemik yani), kuru gvurultiya (kuru gürültü) ve hiç habersi nayn (onun hiç haberi yok) gibi 500 kadar Türkçe kökenli ifadeler vardı. İlk sokak sohbetlerimde denedim, güldüler bana. Bıraktım, Türkçe'ye sıfırdan başladım ve faydasını gördüm.

1973'ten 1979'a kadar altı yıl içerisinde Almancam gerilediyse de öte taraftan büyük bir kazancım oldu. Türk edebiyatından zevk almaya başladığımdan beri - hele birçok yazarla şahsen tanışmaya fırsat bulduğumdan dolayı - ufkum açıldı, yeni dünyalara girmenin mutluluğunu yaşıyordum. Ankara'yı sevdim ve hala tutkulu bir biçimde seviyorum. Ve: bu ilk altı Ankara yılım bana kendi memleketime farklı gözlerle bakmaya öğretti. Almanya'da tek tük Türk'le tanışmıştım; Türkiye ve Türkler asıl branşımın tamamen dışında kaldığı için fazla ilgilenmemiştim. Şimdi ise, Ankaralı bir Alman olarak ya tatilde, ya da görevliyken Almanya'ya gittiğimde yeni yeni şeyler keşfetmeye başladım. Bundan sonra size bu sayfada bazı serüvenlerimi anlatmaya çalışacağım.

"Yok abi, sen bizdensin"

Yıl ya 1978 ya 1979. Hamburg'tayım (övünmek gibi olmasın, şahsen Hamburg'luyum ya, Dünyada Hamburg'tan güzel bir yer yoktur. Malum, Hamburg bir liman şehridir, kozmopolittir, ayrıca Afrika'nın başkenti sayılır). Berlin'den bir Türk tiyatro grubunun oyunu vardı Hamburg'ta o günlerde, adı "Kerbela" yanlış anımsamıyorsam. Gittim. Salon dopdolu; bilumum Hamburglu Türk aileleri,sürekli tekrarlanan anonslar "Lütfen, ne olursunuz, çocuklarınıza sahip olun,sahneye çıkmasınlar" diye v.s. Tiyatronun başındaki adam çıktı, seyirci topluluğu selamladı, grubunu tanıttı, oyun hakkında bilgi verdi ve sonunda "Aramızda birkaç tane yabancı bulunduğu için söylediklerimi bir de Almanca olarak özetleyeyim" dedi.

Etrafıma baktım; benden başka Alman yoktu gördüğüm kadarıyla. Solumdaki Yozgatlı'ya baktım; sağımdaki Adanalı'ya baktım; dinlemiyorlardı artık, adam nasıl olsa aynı şeyi bir daha söyleyecek diye. Daha önce hiç konuşmadığım Yozgatlı'ya davrandım, "Çok affedersiniz, burası Hamburg değil mi) Ben de doğma büyüme has Hamburgluyum. Kendi yerimde şimdi ben yabancı mı oldum yani?"

Komşumun cevabı beni çok, ama çok rahatlattı: "Yok be abi, merak etme, sen bizdensin".

Küreselleşiyoruz dedim ya, üstelik hatırlarsınız; bir yıl kadar önce Türk gazetelerinde dergilerinde bir asparagas çıkmıştı Alman'ların ana yurdu konusunda _Yozgat civarındaymış, O günden beri Türkiye'de bana kim sorarsa sorsun "Nerelisin" diye, benden hep aynı cevabı alır- "Yozgatlıyım". Hamburglu olamazsam Ankaralı olmayı tercih ederdim; tutturamadım. Ama o Yozgatlı'nın cömertliğini hiç unutmayacağım. Güzel bir örnek verdi; keşke gelecekte herkes herkese "Hiç merak etme, sen bizdensin" diyebilecektir.

Dr. JORG KUGLIN

Şiddddetli Bir Yazı!

Son zamanlarda okullardaki şiddet olaylarının basının renkli sayfalarına yansıması ile beraber bütün dikkatler okullara çevrildi. Ne oluyor okullarda? Öğrenciler neyi şiddetin kucağındalar. Ne yapmak istiyorlar. Okul aile ve çevre üçgeni içinde eğitimci ve psikologların gözlük altından baktıkları öğrencileri şiddet faktörü ile tanımlamaya çalışmaları işin trajik yanını da ortaya koyuyor.

Aslında şiddetle koyun koyuna yaşayan bir toplumda, sırf öğrencileri yalıtarak sorunu ortaya koymak labirenti çıkılmaz hale sokmak anlamına geliyor. "Tesadüfen eline geçirdiği bıçakla kocasını 27 yerinden delik deşik eden" kadının da çok f2arkı yoktur şiddet dilini kullanması açısından... ya da "Çocukları işemesin diye onları şiddet diliyle korkutmaya" çalışan annelere ne demeli? Aslında hepimiz birbirimizin gözünün içine baka baka yalanın tadına varıyoruz. Şiddet içinde şiddet karşıtı görünüm kazanmaya çalışmak biraz da komik bir sahne oluşturuyor. Çıkın sokağa ve gözleyin çevrenizdeki şiddetin varlığını... Algı sınırlarımız bizi sadece iki bilinmeyenli bir denklem gibi göstermeye çalıştığı okulların dışına taşmalı. Öğrenci ve şiddet ikilisinin beyinlerinize dikte ettirilmeye çalışan pis bir tezgahın zayıf bir anı kolladığını unutmamak gerekiyor.

"Fiziksel şiddet, dolaylı şiddet, açık şiddet, örtük şiddet, parçalanmış şiddet, bütünsel şiddet, yasal şiddet, yasadışı şiddet, metafizik şiddet, ekonomik şiddet, görünmez şiddet, siyasal şiddet, çıplak şiddet, haklı şiddet, toplumsallaştırılmış şiddet, aile içi şiddet, kültürel şiddet"

Şiddetin karşıtı barış... Yani... Barışı kullanma beceriksizliğini sergileyen toplum bezirganlarının sizleri kandırmasına izin vermeyin...

Sistemin bireyler üzerinde uyguladığı yapısal şiddetin farkına varmadan günlük kaba şiddet olayları ile avutuluyoruz. Yapısal şiddet? Bu Türk basınının görmezlikten geldiği bir türdür. Sömürü politikalarının üst çatıyı oluşturduğu bu uygulamada sistem, bireyleri böler, doldurur, parçalar, marjinalleştirir... Su içine konularak yavaş yavaş ısıtılan kurbağa nasıl bir sıcaklığın içinde olduğunu bilmez ve son dakikaya kadar tepki göstermez. Oysa belirli bir sıcaklığa getirilmiş bir suya atılan kurbağanın tepkisi içinde bulunduğu ortamı açık bir şekilde reddetmektir. Toplum içinde yalıtılmış ve her gün biraz daha az yerde bizde birinci kurbağadan hiç farkımız yok... Travma geçiren bir toplum olarak günah keçisi olarak okulları ve öğrencileri mercek altına almaktansa şiddeti yaratan sistemi iyi anlamak zorundayız. Ya da siz anlamazsanız da sistemin içindeki şiddet üretme merkezlerinin laboratuarlarında daha çok denek olursunuz...

Levent Yuvakuran

İlginç olan, yutulan bir et parçasına ne olduğunu düşününce miğdenin kendini tamamen sindirmemesidir (Robins Patoloji)

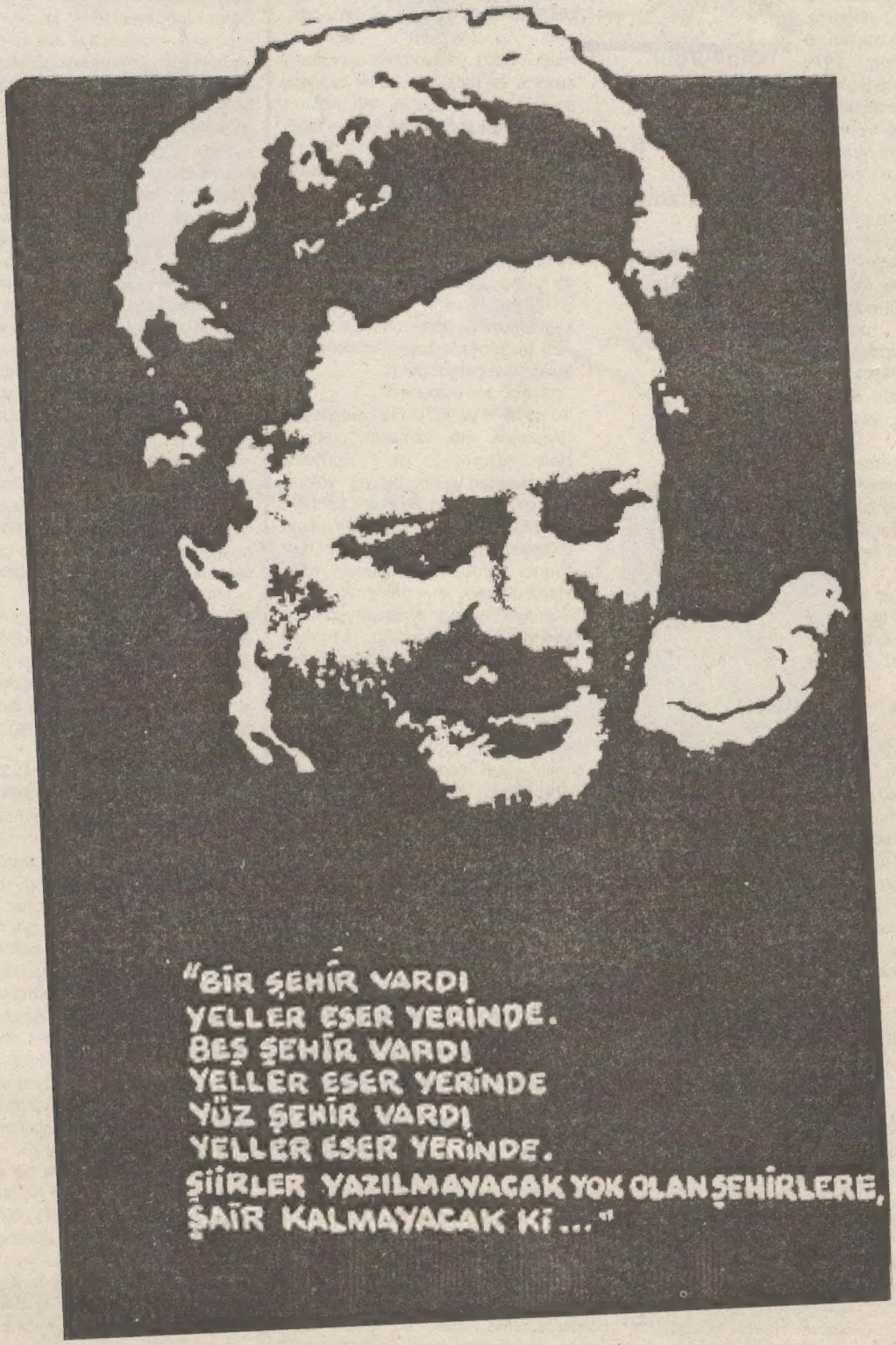
"BİR ŞEHİR VARDI
YELLER ESER YERİNDE.
BEŞ ŞEHİR VARDI
YELLER ESER YERİNDE
YÜZ ŞEHİR VARDI
YELLER ESER YERİNDE.
ŞİİRLER YAZILMAYACAK YOK OLAN ŞEHİRLERE,
ŞAİR KALMAYACAK Kİ..."